ion drăguşanul

păşind prin veşnicie

cluj-napoca 2023

Poezia, rădăcina credinţelor primordiale

Cea mai veche carte a omenirii, „Shu” („Nobil şi mare”), scrisă între anii 2357-627 înainte de Hristos, când Confucius impune puterea Fiului Cerului pe pământ, consacra poezia drept rădăcină a credinţelor primordiale. Numai că poeţii, de regulă asceţi, aveau, cică, doar revelaţia Spiritului sau a Sinelui Universal, dar nu şi înţelegerea Lui, iar după o îndelungată perioadă în care me-morarea şi recitarea însemnau şi defineau pietate, apar maeştrii (învăţătorii – primii critici literari) şi ucenicii (discipolii), care fixează, printr-un dialog excelent premeditat, dogmele religiilor care s-au desprins dintr-un dat iniţial. De la Ti şi Shun ai începuturilor cărţi „Shu”, de la Rishi şi Sauti, fiul lui Suta, care încep dezbaterile în „Adi Parva” (primul capitol din „Mahabharata”)şi până la „Dialogurile” lui Platon, „în această lume, atunci când a fost lipsită de strălucire şi de lumină şi când era învăluită, peste tot, de întuneric total” (*Adi Parva*, I, p. 3), s-au impus iluminările şi iluminaţii, deşi, în mod paradoxal, ei ne şi anti-poeţii au fost cei care au transformat „luga surry-annya” („limba iluminării”) în „banala literatură” a textelor din ce în ce mai nepoetice, dar care, dincolo de aparenţa filosofică, deveneau din ce în ce mai persuasiv epice, odată cu inventarea pildei, adică a unui gen de proză

scurtă care aparent „luminează” şi cele mai întunecate minţi.

Că poezia este rădăcina credinţelor o probează reperele versetelor, în care au fost scrise, mai târziu, adică la cumpăna mileniilor de răscruce, toate cărţile religioase pe care se bazează religiile încă viguroase, deşi teribil de putrede, de pe acest pământ. Religii care nu diferă între ele decât prin atributele Sinelui Universal, atribute care au devenit dominante în religiile târzii, căci, aşa cum îi mărturisea Odin („Tatăl tuturor”), fecioarei înţelepte Voluspo, „majoritatea acestor nume” i-au fost oferite Tatălui Nostru „pentru că multele comunităţi diferite din lume, toate vorbind limbi diferite, au simţit nevoia să-i traducă numele în limbile lor, pentru a putea să-l venereze şi să i se închine”. Şi ştiut este că, pe lumea aceasta, chiar şi muzele s-au născut din capul lui Zeus (Deaus se numea cerul zilei, în religiile începuturilor).

„Tatăl tuturor”, deci „Tatăl nostru”, s-a substituit Sinelui Universal, cel care, împreună cu Sinele individual, trăia „în grota inimii, ca lumină şi umbră” (*Katha-Upanishad* I, p. 31)”, datorită cultului străbunilor care „se îngropau în cer” (prin incinerare sau prin încredinţarea trupurilor păsărilor de pradă), de unde şi revelaţia că „Părinţii şi Zeii sunt una” (*Mahabharata,*VII, p. 65), pentru că, „de acolo, de sub copacul sfânt, / au venit fecioarele tari în înţelepciune / şi au făcut legile pentru fiii oamenilor / şi au stabilit cursul sorţii lor” (*Voluspo,* 20, p. 9) şi, astfel, s-au tot ivit, drept eclipse ale spiritului, „noduri ale Timpului care nu pot fi luat în discuţie” (*The Canon of Shu*, p. 22), dovadă că „cunoaşterea naturală aduce un

rezultat, iar cunoaşterea supranaturală, altul" (*Eesha-Upanishad*, p. 16).

Nu vreau să lunec spre o dezbatere despre frumuseţea nedogmatică a poeziei ancestrale, cea în care „spiritul se cunoaşte prin revelaţie. Aceasta duce la libertate. Aceasta duce la putere. Revelaţia este biruinţa asupra morţii" (*Kena-Upanishad*, 2, p. 21) şi cu atât mai puţin despre degenerescenţa ei în religii, odată cu abandonarea limbajului iluminării, în favoarea şi favorul vanei literaturi a dogmelor. Vreau doar să vă reamintesc tuturor că poezia este şi rădăcina credinţelor, şi a vieţii, în complicata ei despletire de sensuri, de ţeluri şi de utopii (**I. D.**).

păşeşte dezinvolt prin veşnicie

cu anul ăsta o să stau la masă
sub cetina încetei vremuiri
ca să ascult cum stelele apasă
punând stigmate peste amintiri
şi o să-i spun la fel ca unui mire
câte am dus sisific spre-nălţimi
şi-o să-l atârn cu umbra mea subţire
de legendarea vechilor vechimi,

apoi cu păsări se va umple cerul
care-şi alungă pe sub ger lăstunii
în cântecul acesta – efemerul
în care-şi află sufletul nebunii
în vreme ce-şi distrează doar stăpânii
care-i întrec mereu în nebunie,
deja aud cum cântecul ţăranii
păşeşte dezinvolt prin veşnicie

prelingerea-nfloririlor în verbe

dar o să vină primăvara,
sunt seve care-au început s-o cânte
şi fără veste se-nveleşte ţara
în verdele vestirii sale sfinte:
pe prispa casei mele ancestrale
precum un zeu străvechi o mai aştept
şi-aud adesea cum cântecul de jale
jertfeşte păsări umărului drept,

dar o să vină, sigur o să vină
ca să-i închin ofrande cu migală
pe drumul prefăcut de luna plină
pe care se va-ntoarce triumfală
ca să-mi adune alte primăveri
în sângele ce dintr-odată fierbe
de parcă-ar retrăi din ieri în ieri
prelingerea-nfloririlor în verbe

căci nu-i cuprind nici timpul şi nici spaţii

în pâinea asta e un lan de grâu
pe care toţi l-am condamnat la moarte
şi-am şi ţinut şi stelele în frâu
doar prin văzduhul care ne desparte,
căci e în noi o teamă de nimic
şi-nchipuim speranţe în oglindă,
deşi destinul boabelor din spic
zvâcnind nelinişti încă ne colindă,

dar pâinea-i bună şi durează viaţă,
aroma ei prin sânge se răsfrânge
spre cerul larg ce-n taină o învaţă
şi-n primăvara boabelor o plânge,
dar sunt ţărani ce-au semănat pe cer
păşind agale printre constelaţii
şi devenind la rândul lor mister
căci nu-i cuprind nuci timpul şi nici spaţii

s-o pun în buzunarul de la piept

pe malul cerului doar stuful cântă
litanii vechi, de oameni neştiute,
dacă-aş păşi pe bolta asta sfântă
m-ar aştepta doar căi necunoscute,
deşi le simt cu capătul în mine
şi slobozite spre neantul zării
unde-mpleteşte plase nu ştiu cine
înfăşurat în ceaţa depărtării

şi-aş vrea să-l strig şi poate-aş vrea să-l chem,
dar nu răspunde de nu-i zici pe nume,
iar de-aş greşi că-ar dispărea mă tem,
deja-i uitat în depărtări de lume,
şi-nfricoşat că în curând l-oi pierde
deschid fereastra înspre cer şi-aştept
invazia de primăvară verde
s-o pun în buzunarul de la piept

ci vinul sfânt şi-n veci nemuritorul

pătrunzătoare-i taina şi vibrează
mult mai adânc în toate ca misterul
căci omul frânt de dogme nu cutează
să îşi măsoare sufletul cu cerul,
deşi în suflet de vecii încap
şi trup, şi orizont, şi univers,
iar caii vremii se desprind din trap
odihna să şi-o afle într-un vers,

căci sufletul e necuprinsul veşnic
din care numai dogma ne-a desprins
ca să cerşim lumina dintr-un sfeşnic
şi s-o uităm pe cea din necuprins,
şi-astfel stăpânul se transformă-n rob
când se confundă vinul cu ulciorul,
deşi străbunii nu înseamnă-un ciob
ci vinul sfânt şi-n veci nemuritorul

deci ce-mi rămâne să-mi apropii?

s-aprind luminile-n Ardeal
şi-n ceruri călăreţul sferic
discret gonit de întuneric
abia mai cântă din caval,
fecioara-şi pune iarăşi voalul
şi-apare-n straie aurite
să strângă umbrele doinite
pe care le-a lăsat cavalul:

să spun ceva, să-nvăţ să tac,
cu sufletul să umplu spaţii
sau să ascult în generaţii
cum toate-n slove se prefac
şi-nspre târziu le cântă popii
indiferenţi doar ca eres
lipsit de orice înţeles,
deci ce-mi rămâne să-mi apropii?

un altceva să-nceapă-apoi să fie

abia în munţi mi-am regăsit cămaşa
cândva adusă-n dar de ursitoare
încă sclipeşte pur în uriaşa
întindere de alb şi de ninsoare,
aş vrea s-o-mbrac pe sufletul de mire
pe care l-au durat în timp străbunii,
dar e atât de calmă şi subţire
şi-ar pârjoli-o fruntea cu cărbunii

atâtor gânduri strânse de o viaţă
şi duse mai departe spre departe
prin cântecul târziu ce mă învaţă
cum să adorm în pagini dintr-o carte
pe care-am scris-o presurând clipite
ce mi-au muşcat din trup cu lăcomie
ca sufletu-mi cu pleoape ostenite
un altceva să-nceapă-apoi să fie

doar stele desprinse ca ninsori

prin munţi o spuză de omăt palpită,
iar zeii vechi în pietre se închină
şi-mi recunosc căderea în ispită
sub cerul tău albastru, Bucovină:
în codrii tăi încă-mi respiră naiul
şi n-am să pun o daltă să-l desprindă
căci cântecul nescris îşi ştie raiul
şi n-am să-l las în mine să se-aprindă,

deşi mă dor cuvintele nescrise
pe care ţi le-ntind drept moştenire
când fără veste cu Moldova mi se
arată zeii vechi, să mă respire,
la vremea vremii-n stânci să mă sloboadă,
să pot să-ntâmpin Soarele în zori,
iar noaptea în panere să pun roadă
doar stelele desprinse ca ninsori

se-arată Luna horelor sfielnic

aud duzina de arcane
în patru hore cum se-adună
prin munţii osteniţi de strane
durate-n razele de lună
şi văd Crăiasa cum se-arată
înfăşurată în zăpezi
ca să ne cheme disperată
în ceea ce-ai uitat să crezi,

iar datinile ancestrale
de paşi cu umbra se agaţă
sperând că undeva pe cale
vom înţelege şi ce-i viaţă
şi care-i rostul de a fi
doar prin popor întru vremelnic
şi-arcanele se-ncheagă şi
se-arată Luna horelor sfielnic

încearcă, suflet, să te-nfrunţi!

călătoresc din zare-n zare
să-mi caut noul început
de parcă-n păsări călătoare
destinul zilnic l-am pierdut,
că-aşa sunt eu, ca o revoltă
ce se dezice doar de sine,
şi-amestec stelele pe boltă
să mă slobod de legi divine,

dar mult sperata libertate
nici că o ştiu de unde-ncepe
deşi izvoarele curate
se zbat în vene (le-oi pricepe?)
ca să mă simt un fel de munte
pierdut de vremuri printre munţi
cu cerul – spinii de pe frunte –
încearcă, suflet, să te-nfrunţi!

pentru popasul vieţii pământeşti

să nu îţi pierzi nădejdea, frate,
în tine Dumnezeu şi veşnicia
aprind numai lumini adevărate
şi eşti dator să desluşeşti făclia
şi s-o ridici deasupra lumii tale
spre risipirea beznelor ce-apasă
ca lespedea pe sufletele goale
şi care-n voia beznelor te lasă:

deschide cartea căci e scrisă-n tine
drept suflet de părinţii din părinţi
şi-nţelegând mesajele divine
desfă-nţelesul nodului în dinţi
şi bucură-te iar de libertate
şi-nvaţă cu toţi porii s-o trăieşti
cum ţi-i ursit dintotdeauna, frate,
pentru popasul vieţii pământeşti!

spune cântecul, apoi. Şi tace

îmi sunt dragi şi cărţile durate,
nicovala nopţilor le ştie
izbăvind scântei învolburate,
clocotind de verbe-n poezie,
dar mai dragi şi mai presus de toate
mi-s nepoţii falnici şi copiii
căci prin ei mai sorb eternitate
şi-s mai viu în toate decât viii:

cuibul meu, sub streaşina cerească,
e ca o întoarcere în file
pentru vindecarea cea firească,
haide, însoţeşte-mă, copile,
să-nţelegi şi tu că vremea nodul
doar prin viaţa vieţii îl desface
când îşi urcă înspre ceruri rodul! –
a spus cântecul apoi. Şi tace.

la ultima întoarcere, Suceavă

o pasăre vâsleşte ca o cruce
ce-mprăştie-n singurătăţi osândă,
iar trenul nopţii vinovat mă duce
printre copacii trişti ce stau la pândă,
apoi vin munţii piatră peste piatră
abia-nvelite-n liniştea pădurii,
pe cer cărbunii se desprind din vatră
când se furişă-n galaxie furii

şi ard nelinişti suple în lumină
şi toate peste suflet îmi apasă
căci merg să-mi smulg un vârf de rădăcină
ca să mă-ntorc definitiv acasă,
deja mă doare carnea prin urmaşi,
iar pasărea nu-i cruce, ci otravă,
o, cât de-ncet mi te desprinzi din paşi
la ultima întoarcere, Suceavă!...

să le fiu suflet viu în calendar

va fi ca să mă nasc întâia oară
pe bolţile măreţei Transilvanii
şi mi-or ajunge brazii subsuoară
să-mi cânte ancestralele litanii,
dar rădăcina mi-a rămas în munte
să însoţească paznicii în noapte,
să fie pace-n templele cărunte
întotdeauna doldora de şoapte

ca să le-ascult chiar dacă sunt departe
albit de ierni aproape fără număr,
dar respirând prin pagina de carte
ce-mi poposeşte pasăre pe umăr:
încredinţat că n-o să bag de seamă
când mă voi naşte-ntâia oară iar
ascult cum brazii-mi cântă şi mă cheamă
să le fiu suflet viu în calendar

în aşteptarea naşterii mele

în iarna mea încă există spaţii
pentru ninsori şi pentru jar în vatră
şi vânătorii urcă-n constelaţii,
iar câinii galaxiilor îi latră:
acolo sus cărarea-i pregătită
şi-o tot veghează şiruri de străbuni,
iar lăutarii cântă şi s-agită
când toţi ai mei dansează pe cărbuni,

vor să îmi vadă sufletul subţire
cum a crescut din ceea ce mi-au dat
şi focuri, focuri se grăbesc să-nşire
pe calea mea prin cerul cel curat,
mă vor purta cu hora lor prin multe
nedesluşiri ascunse în eres
şi-n jurul meu s-or aduna s-asculte
doar clipele ce-au fost cu înţeles:

şi-apoi va fi sau nu va fi nimic,
numai neantul veşniciei sfânt,
da-s hotărât şi cerul să-l despic
să-i pot privi pe-ai mei de pe pământ

în cântecul prin care trec şi eu

în ţara mea şi Dumnezeu păşeşte
pe uliţele fiecărui sat
şi-l văd şezând cu oamenii la sfat
şi depănându-şi tainica poveste:
spre miezul nopţii, învelit în stele,
pe câte-o prispă veche mai adoarme,
iar umbrele pe zări încep să sfarme
şiraguri de cuvinte în mărgele;

în ţara mea femeile sunt sfinte
prin prunci aduşi dumnezeirii-n dar,
chiar dacă-s izgonite din altar
ele sădesc şi-n viitor cuvinte
căci sunt surori Fecioarei pe vecii
pecetluind cu zâmbetul de mamă
izvoarele din munţi, care le cheamă
să nască verbul sacrei poezii;

în ţara mea sunt pavăză bărbaţii
acestui fără seamăn colţ de rai
în care codrii cosmicului nai
petrec şoptind povestea-ntregii naţii
de oameni care-l ştiu pe Dumnezeu
în preajma lor, ba chiar şi mai aproape
la cumpăna de vremuri şi de ape
în cântecul prin care trec şi eu

nu mai există loc curat

în cer, din cele patru muze
au mai rămas în viaţă două
şi trag zăvoarele de rouă
peste cuvinte, peste buze –
s-a pus că două n-au murit,
ci-au coborât pe veci în munţi
să-şi afle mirii cei cărunţi
pe care i-au întinerit,

iar noi, sub două anotimpuri,
rămânem fără sărbători,
se-aud seminţele în zori
cum se deşteaptă pe sub câmpuri
ca să viseze rod bogat
şi floare-n lume lângă floare,
deşi de mult nici în urare
nu mai există loc curat

căci adevăru-nseamnă libertate

când ştiu că îmi trăiesc abia o viaţă
şi că mai sunt vreo şase de trăit,
cu cerul mă aşez iar faţă-n faţă
ca să-l întreb de ce m-a surghiunit,
ce vini astrale-au fost la judecată
încât să ispăşesc doar prin a fi
când ştiu că roua cea imaculată
vesteşte rostul pentru-o nouă zi,

iar cerul se înfurie şi tace
de parcă-ar vrea mai multe condamnări
la viaţă ţi-n destine se preface
întreaga-mi rătăcire printre zări
şi-atuncea văd cum cerul în răspăr
a tras obloane grele peste toate
să nu ajung nicicând la adevăr,
căci adevăru-nseamnă libertate

matrice împlinirii prin perechi

sunt tânăr, Doamne, deşi trupu-mi este
ruina unei vechi împărăţii,
căci de pe cruci coboară în poveste
drept mântuire numai cei ce-s vii,
numai acei care trăiră clipa
nepăsători la orice-nşiruire,
iar pasărea mi-a-mprumutat aripa
să pot răzbi mult mai presus de fire,

şi n-ai ce face, Doamne, cu făclia
care-mi consacră lunga tinereţe
căci m-am desprins de mult din acalmia
frivolei dogme, care-mi dă bineţe
doar ca să-mi prindă sufletul în gheare
şi să-l frământe într-un stei străvechi,
iar primăvara-n suflet îmi răsare
matrice împlinirii prin perechi

precum o aură-n destin

îmbătrânim!, strigau copacii
din necuprinderea pădurii,
iar sus, în ceruri, vârcolacii
se strecurau tiptil ca furii
cătând spre arborii mai tineri
ce se-nfăşoară în lumină,
era pe-atunci o zi de vineri
şi sâmbăta urma să vină,

dar se blocase calendarul
într-un eres dintotdeauna
şi am văzut cum din nectarul
prezentului sorbise Luna
şi-am şi cerut atunci o cupă
din spuza zorilor ce vin,
dar cântecul crescuse după
precum o aură-n destin

spre univers deschid nişte ferestre

aş vrea să ştii că am trăit frumos,
că mi-am făcut din cerul larg cămaşă,
că mi-am iubit iubitele din faşă
până-n a doua zi după Hristos,
aş vrea să ştii că umbra mi-i povară,
deşi o târâi ca un edecar,
şi o aud scrâşnind pe minutar
în alte nopţi din altă primăvară,

căci mi-a fost dat să mă tot nasc din nou
de câte ori planeta se scufundă,
iar apele renaşterii inundă
prin ce am fost ecou după ecou
ca să mă-ntorc în bucium şi-n poveste
să beau din cupe ultimul eres,
dar până-atunci, din ce în ce mai des,
spre univers deschid nişte ferestre

oameni, la mulţi ani!

unii vor muri în noaptea asta,
nu-i nimic, căci alţii se vor naşte,
taina e norocul şi năpasta,
cerul e prea sus, nu ne cunoaşte
şi nu-i pasă că se văd lumini
ca un puls de inimi în ferestre:
nu există ispăşiri, nici vini
colo, în tăriile agreste,

doar aici, sub veşnică minciună,
se mai speră-n câte un răspuns
şi se-azvârle cu speranţe-n lună
ca s-ajungă-n şi mai nepătruns:
prea târziu, e totul prea departe
şi de-atâta vreme nu îi pasă
că ne prăbuşim încet în moarte,
că în lună plânge o mireasă

lunecare lumii în eresuri
prin brutală rupere din sacru
şi nu mai există înţelesuri,
totul e un amplu simulacru
cu valori lipsite de valoare
care vând doar ce nu are preţ,

uneori cădem în închinare
sub aceleaşi stoluri de ereţi,

dar se schimbă anul, numărăm supuşi
ceea ce există fără de schimbare,
urătorii ceartă vremea pe la uşi
aruncând pe praguri câte o urare
care e aceeaşi, vine din neant
şi-n neant se pierde ca orice minciună:
zarurile veşnic vor cădea pe cant,
vai, atât de singuri suntem împreună!

şi se-aud prin spaţii vorbele în vânt,
urătorii cântă, gazdele ascultă,
pacea-i doar o clipă beată pe pământ,
bubuit de arme veşnic o insultă,
dar năimeşte anul nou cu bucurie,
bolovanii cosmici, totuşi bolovani,
strălucesc în ceruri, parcă vor să fie
o urare vie: Oameni, la mulţi ani!

altarul sfânt al casei mele

aştept întoarcerea luminii
şi rezemat de Capricorn
ignor de-atâta vreme spinii
răpit de sunetul de corn
prin care unicul Moş Vreme
mă recunoaşte drept urmaş
şi nu-ncetează să mă cheme
să calc pe cosmicul făgaş,

dar mugurii prin crengi s-agită
cerându-mi să rămân de strajă
plătit cândva cu o clipită
de neasemuită vrajă,
atunci când poate mai deplină
decât îi fuse dat să fie
lumina ce-o aştept să vină
să o cioplesc în poezie

va creşte brazdă şi speranţă
din lutul zilei până-n stele
sfinţind cu roua de pe clanţă
altarul sfânt al casei mele

târzia cale spre belşug prin pace

prin sat s-aude în răspăr o bandă
ce cântă legea-n stranii armonii:
ni-i sufletul prin vremuiri ofrandă
sub mirul sfânt al sfintei bucurii
şi-aproape văd cum cerul se deschide
să umple-n taină suflete cu vin:
în noaptea asta nu se mai divide
destinul meu de cosmicul destin,

în noaptea asta sunt înalt ca sfinţii
întins sub stele brazdă de sub plug
şi-mi tropotesc strămoşii şi părinţii
prin grâul care scapără belşug
încât mă simt numai cu grâul frate
şi-nfrunt cu el aceleaşi veşnicii,
prin sat se-aud cântări adevărate
vestindu-mi legea-n stranii armonii,

iar pruncul sfânt drept zâmbet ni se-arată
să vindece prin vremuri mai încoace
când degetul-luceafăr ne arată
târzia cale spre belşug prin pace

închinăciunea celui ce se-nchină

de nu s-ar naşte-n fiecare an
definitiv l-am pierde în departe
şi-ar fulgui în jur cu frunze moarte
din lumea lui de patimi şi alean,
dar naşterea mereu i se repetă
ca sufletul în noi să reînvie
şi să respire şi din veşnicie
o lacrimă prin care se regretă

că noi trăim mereu a doua zi,
dar nici măcar nu mai băgăm de seamă
că naşterea de-atâta timp ne cheamă
să învăţăm şi rostul de a fi,
să desluşim lăuntrica lumină
în care el din moşi-strămoşi se-ntrupă
să poarte-n coastă rana ce astupă
închinăciunea celui ce se-nchină

nişte stele şi-n poeme!

haide, murgule rotat,
să-ţi pun şeaua, să te-ncingă
căi lactee – pe-nserat
ursa mare-n partea stângă
să îmi fie mie scară
ca să urc uşor în şa
să gonim spre primăvară
şi când mantia de nea

de pe umeri o să-mi pice
să ar fol de semănat
şi s-aud cum ceru-mi zice:
leru-i rod îmbelşugat,
leru-i toţi ai tăi să-ţi fie
şi-ntru ler să se-mplinească,
anul nou cu bucurie
sufletul să-ţi deslușească,

haide, murgule, dii-dii,
scapără-ţi copita-n vreme
şi presoară argintii
nişte stele şi-n poeme!...

leru-i ler şi iarăşi ler

s-a văzut pe cer cum coase
lăcrimată de mister
doar lumini miraculoase
o fecioară leru-i ler
şi toţi pruncii se perindă
fericiţi ca să-i închine
universul drept colindă
şi să-i prindă un ciorchine
de flori dalbe sus, pe cer,
leru-i ler şi iarăşi ler,

şi nu-i suflet să încapă
doar în trupul ce-l cuprinde,
aripi se desprind din pleoapă,
universul se aprinde
şi o sfântă bucurie
ne-mpresoară, ne alină
cu-un colind din veşnicie
care nouă ni se-nchină
cu flori ninse dalb din cer
leru-i ler şi iarăşi ler…

căci fără cântec nimeni nu există

la bătrâneţe eşti din nou copil,
dar nu e mâna care să-ţi ajute
şi-auzi prin sânge timpul cum ascute
nostalgic nişte muguri de april,
deşi-i pierdută veşnic primăvara
de care ai nevoie şi-o mai speri
şi-auzi cum luna poposeşte-n ieri
doar ca să-şi acordeze iar vioara

căci fără cântec nimeni nu există
chiar dacă trece încă pe cărări
şi seamănă seminţe-n depărtări
doar ca peceţi de fire optimistă,
căci ocrotirea mâinii părinteşti
rămasă-n veghea ierbilor din zare
lipseşte-atât de mult încât ne doare
dumnezeieşte plaiul cu poveşti

c u p r i n s